

Маглић (2386 м) и Пивско језеро, 15/17. мај 2009.

(текст Д. Ђорђевић, фотографије Д. Ђорђевић, Д. Дабовић, Д. Коцић)

Трећи викенд у мају је био један од оних када се, понекад и неочекивано, поклопи пуно тога и доживите једну од акција које се дуго памте. Очекивали смо лоше време а време је било скоро идеално. Управо због најављеног лошег времена било је отказивања тако да смо уместо минибусом на пут кренули аутом – нас четворо – Цаца, Миша, Добрица и ја.

План акције, како је мени Добрица испричао, је био такав да у петак путујемо до Шћепан Поља, преноћимо у једном од многобројних кампова који су последњих година изграђени за потребе рафтинга Таром и Дрином, у суботу из Мратиња пењемо Маглић, а у недељу обилазимо Пивско језеро и неке локације које су интересантне Миши због организације будућих акција. Повратак је био планиран за недељу касно увече. Тако је и било само су поједине "ситнице" биле много боље и интересантније него што сам очекивао.

Као прво, путовали смо новим аутом који као погонско гориво користи ТНГ (што је утицало да је путовање било врло удобно а да су трошкови пута били врло ниски), као друго "један од кампова" је био новотворени камп изнад Пиве, где смо били смештени у (за планинаре луксузним) собама, са коришћењем купатила и свим погодностима које то пружа, као треће успон на Маглић је био врло занимљив и по идеалном времену. Други дан је био прича за себе јер смо буквално уживали почев од прелепих призора Пивског језера (са заустављањем и фотографисањем кад год је то неком од нас пало на памет), преко посете Плужинама и интересантном ресторану где смо пили медовину, до обиласка манастира Пива и два етно-села са "заслуженом" јагњетином на крају целе приче. У повратку смо посетили обновљени манастир Заграђе одакле се пружа изузетан поглед на Шћепан Поље, Тару, Пиву и Дрину. Можда и најважније од свега, али је то и очекивано, било је изузетно пријатно бити у дрштву особа које сам навео на почетку овог текста.

Овде смо спавали

Пивско језеро

Мост на Пиви

У порти манастира Пива

Поглед на Пивско језеро из етно-села 1

Амбијент у етно-селу 2

Како је ово ипак била планинарска акција са основним циљем успона на Маглић (2386 м) – највиш врх Босне и Херцеговине, ево неколико детаља о томе: На успон смо кренули око 7:30 из Мратиња са 850 мнв. Први део стазе води кроз село али се убрзо улази у шуму кроз коју се иде старом караванском стазом. Стаза је стварно стара и види се да се не користи баш често јер су катунци на које смо успут наилазили напуштени или срушени. На висини од 1600 м излазимо из шуме и долазимо до сипара који је сада прекривен снегом (претпостављам да у летњим условима стаза води ивицом сипара). Даље смо ишли делимично по стенама а делимично по снегу који је био добар за ходање (није било пропадања а снег је био довољно сув да се ципеле не квасе а опет довољно влажан да није било потребе за коришћењем дереза – мада кад неко није довољно обазрив и на оваквом снегу може лако да падне). Иако смо на једном делу мало промашили планирану трасу и провлачили се бор кривуљ, на врх стижемо по плану – нешто после 14:30.

Полазак из Мратиња

На снегу ка Пресејки

После мало лутања пролазимо кроз бор кривуљ

Цаца на путу за Маглић

Као што сам већ рекао временски услови су били одлични, тако да је и поглед са Маглића био сасвим задовољавајући, а мора се посебно истаћи приказ прелепог Трновачког језера. Ускоро нам се на врху придружује и група планинра који су се пели са друге стране планине а ту су у организацији ПД Победа. Међу њима су и два члана ПД Врбица - Гоган и Драгица. Следи краће дружење, фотографисање и растанак са колегама па повратак ка Мратињу, где стижемо таман пре мрака. Укупно смо прешли око 22 км са око 2000 м успона.

Поглед на Трновачко језеро са околином

Поглед са Маглића на Биоч

У колони по један

На врху са екипом из ПД Победа

Силазак 1

Силазак 2